

We schrijven september 1965 Amsterdam Noord Tuindorp Oostzaan

Elke donderdag avond september 1965 – maart 1966 18.30 tot 19.30 uur gaan Peter en Nico naar de bootjesclub van de speeltuinvereniging aan het Plejadenplein. Vader Arie Stalenburg is een van de vrijwilligers die de jongens bij de bouw helpt

“Jongens voor we beginne nog èfe luistere! Degene die vorig jaar hier ook waren die wete het nog wel, maar ook voor die jongetjes is het handig om nog èfe op te lette. Dit is een figuurzaagbeugel met hier een handvat en daar een zagie. Je mot die beugel recht houwe met de tandjes naar beneje!... De beweging moet van bove naar beneje en weer trug en laat de tandjes van dat zagie het werk doen. Krag zette heb geen enkele zin. As je het goed doet hoef je alleen maar te sturen langs dat lijntje. Buitekant lijn kiezen want dan kun je later altijd nog de zaak op maat te schure! Bei- zage lukt niet! Nu niet...Nooit niet. Daarom heet het af-zage!

(Dit is natuurlijk iets aangedikt maar de toon was zoals boven beschreven.)

Ik ben acht jaar jong en samen met mijn tweelingbroer Peter beginnen we aan een nieuw project. Vorig jaar hebben we een Botter gemaakt door eindeloos schuren aan een stuk wilgenhout maar dit jaar gaan we verder met een echte uitdaging! We gaan aan het werk met een Pampus of iets dat daar op lijkt. Een Pampus is een dwarsscheeps getuide kielboot met een gaffel-getuigd grootzeil en een stagfok. Nou da's nog een heel werk. Als eerste het sjabloon met carboonpapier overnemen op de triplexplaat (iets waar zelfs de volwassenen niet direct uit kwamen welke kant van het carboonpapier naar beneden moest.) Vervolgens de spanten met elk een andere maat daarna de kiel en kielbasis, dek, spiegel, zijwanden en roer. Daarna de zeillatten giek, gaffel en buiswaterkering. Ik vergeet vast nog wel het een en ander maar het was dus een hoop zaag- en schuurwerk. Het meest hebben we ruzie met de ontzettende dunne zaagjes in die figuurzaagbeugel die bij de minst geringe druk ping zegt en daarna is het gedaan met zagen. Even schichtig om je heen kijken of je vader of die ander handige man, die hier ook de jongens helpt, nog bereid is om je even te helpen met een nieuw zaagje. Je bent niet de enige die last heeft van die slappe zaagjes dus is het soms even wachten.

“Heb je nu alweer een zagie gemold. Je mot de zaag het werk laten doen jonge(!) anders komt dat ding nooit af. Eh, even voor de duidelijkheid dit is vanavond voor jou de laatste dus.....wees er zuinig mee!”

Na vijf gesneuvelde zaagjes begonnen ze vervelend te doen. Overigens leek het of ze nooit verder dan vijf konden tellen want bij nummer zes kreeg je het zelfde verhaal als was het nummer vijf, dus uiteindelijk kon je ongelimiteerd die zaagjes laten sneuvelen.

Maar goed, we hebben van september tot en maart gezaagd en gezaagd, geschuurd en geschuurd en nog meer schuurpapier inde hand gehad maar uiteindelijk eind maart daar staat die dan:..... een Pampus. Niet zomaar een Pampus maar jouw Pampus! 60 cm lang en ongeveer ook zo hoog. Waar die zeilen vandaan gekomen is blijft voor ons allemaal een raadsel maar, wie kan dat nou schelen, 't ziet er prachtig uit.

Ergens in april zijn er zeilwedstrijden georganiseerd door de bond van Amsterdamse Speeltuin verenigingen in het Amsterdamse bos op de Bosbaan. Naar dit jaarlijks terugkerend evenement werd door alle aangesloten bootjesclubs reikhalzend uitgekeken.

De dag, een zaterdag, van de wedstrijd was ik zo ziek als een hond. Ik denk een stevige griep want mijn moeder hield me thuis en ik mocht dus niet naar de Bosbaan. Mijn vader en mijn broer hebben gezorgd dat daar mijn boot toch in de wedstrijd kon starten. Het wedstrijd rak was nogal eenvoudig. Gestart werd aan de noord kant van de Bosbaan en de finish lag 72 meter verder aan de zuidkant van

de baan. De wind komt meestal van rechts, uit het westen, dus roer vastzetten en halve wind naar de overkant. De eerste die de zuidkant raakt heeft gewonnen. Onderweg zijn er geen spelregels want er is toch niemand aan boord. Lekker simpel toch?

Ik zit ziek thuis in niet eens in afwachting van de uitslag maar ik zie ze die middag nog thuis komen. Ik had een HOOFDprijs gewonnen en zij waren daar boos over? Volgens hun waarneming had ik recht op de eerste prijs maar op de boot die de modelbootjes terug bracht naar de start heeft er een verwisseling plaats gevonden en kreeg ik (ook na protest) de 3^e prijs toegekend. Ik herinner me dat er complot theorieën zijn door gesproken en van kwade opzet sprake zou zijn is geweest. Persoonlijk denk ik dat links 1^e en rechts 3^e verwisseld is geworden. Maar dat kon mij eigenlijk geen sier schelen, ik had tenslotte mijn eerste medaille gewonnen, dus een hoofdprijs! De medaille heeft een tijdlang thuis in een la gelegen maar sinds ik het ouderlijk huis uit ben (1978) heb ik het dingetje in mijn portemonnee meegedragen. En daar huist ie nog altijd. Hij is iets kleiner dan een oud kwartje en eigenlijk stelt eigenlijk helemaal niets voor, maar het is mijn eerste en (overigens) enige individueel gewonnen medaille en telkens als ik in mijn beurs kijk voel ik me toch weer "kampioen".

opgetekend door Nico Stalenburg januari 2015

